

PÁTÝ PŘÍPAD LINCOLNA RHYMA

ILUZE

JEFFERY DEAVER

ILUZE

JEFFERY DEEVER

2013

Copyright © 2003 by Jeffery Deaver
Translation © 2003 by Jiří Kobělka
Cover design © 2003 by DOMINO

Věškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE VANISHED MAN,
vydaného nakladatelstvím Simon & Schuster, New York 2013,
přeložil Jiří Kobělka
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazykový redaktor: Vratislav Konečný
Korektura: Hana Pušová
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbíř
Vydání páté, v elektronické verzi druhé
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2013

ISBN 978-80-7303-956-1

Pro Madelyn Warcholickou

Kouzelnický trik se podle všeobecného mínění kouzelníků skládá z efektu a metody. Efekt je to, co divák vidí. (...) Metoda je pak tajemstvím v pozadí efektu, které umožňuje, aby daný efekt vznikl.

Peter Lamont a Richard Wiseman, *Magie v teorii*

DÍL I

EFEKT

SOBOTA 17. DUBNA

„Zkušený kouzelník se snaží oklamat spíše mysl než oko.“

– Marvin Kaye, *Rukověť tvořivého kouzelníka*

1

Zdravím vás, ctěné publikum. Vítejte.

Vítejte na našem představení.

Na příští dva dny pro vás máme připravenu hezkou řádku vzrušujících zápletek – naši iluzionisté, kouzelníci a eskamotéři budou sprádat svá kouzla, aby vás nadchli i uchvátili.

Náš první mistrovský kousek pochází z repertoáru umělce, o němž každý jistě slyšel: Harryho Houdiniho, nejslavnějšího mistra úniků v Americe, ne-li přímo na světě, muže, který své umění předváděl před korunovanými hlavami států a americkými prezidenty. Některé z jeho úniků jsou tak obtížné, že se je nikdo neodvážil napodobit ani tolik let po jeho předčasné smrti.

Dnes znovu předvedeme únik, při němž Houdini riskoval udušení – mistrovské číslo zvané Líný kat.

Při tomto triku leží účinkující na břicho s rukama spoutanýma za zády pomocí klasických pout Darby. Kotníky má svázané a další kus provazu má přehozen kolem krku jako smyčku a připevněn ke kotníkům. Jeho nohy mají tendenci se narovnávat, čímž se utahuje smyčka a nastává úděsný proces dušení.

A proč se tomuto číslu říká „Líný kat“? Protože se odsouzenec nakonec sám oběsí.

Při mnoha nebezpečnějších Houdiniho číslech byli opodál připraveni asistenti s noži a klíči, aby mistra rychle vyprostili v případě, že by se nedokázal vymanit sám. Mnohdy byl při ruce také lékař.

Dnes však žádná z těchto bezpečnostních opatření nepřijmeme. Nedokáže-li účinkující uniknout během čtyř minut, zemře.

Začneme již za okamžik... , ale nejprve dovoďte několik rad:

Nikdy nezapomeňte, že při vstupu na naše představení opouštíte realitu.

Věci, o nichž jste absolutně přesvědčeni, že je vidíte, vůbec nemusí existovat. A věci, které podle vás musí být iluzí, se mohou ukázat jako krutá Boží pravda.

Z vašeho spolčnicka se na našem představení může vyklubat úplně cizí osoba. A žena či muž v publiku, kterého vůbec nepoznáte, vás může velmi dobře znát.

To, co se zdá bezpečné, může být vražedné. A nebezpečí, vůči nimž se obrátíte, nemusí být ničím více než vějíčkami, které vás vlákají do ještě většího rizika.

Čemu můžete při našem představení věřit? Na koho se spolehnout?

Inu, ctěné publikum, odpověď zní, že byste neměli věřit ničemu. A nespoléhat na nikoho. Vůbec na nikoho.

Ale teď se už zvedá opona, světla pohasínají, hudba utichá a zbývá jen vznešený zvuk srdcí bijících v napjatém očekávání.

Naše představení začíná...

Budova vypadala, jako by již zažila hezkou řádku duchů.

Gotická, ukoptěná, potemnělá. Vtěsnaná mezi dva věžáky na Upper West Side, opatřená vyhlídkovou plošinou na střeše, posetá okny se zavřenými okenicemi. Pocházela z viktoriánské éry – v jedné době sloužila jako internát a později jako léčebna, kde vedli své vyhaslé životy psychicky narušení odsouzenci.

Manhattanská Škola hudby a performančního umění mohla hostit desítky duchů.

Žádný z nich se však nenacházel v tak bezprostřední blízkosti jako ten, který se možná právě nyní vznášel nad teplým tělem mladé ženy ležící čelem k zemi v potměném vestibulu před malým koncertním sálem. Oči měla žena nehybné a vytřeštěné, byt' dosud ne skelné, a krev na její tváři zatím nestačila zhnědnout.

Avšak přestože měla jinak bílou kůži, její obličej byl švestkově modrý od škrtivě napjatého provazu, který spojoval její krk s kotníky.

Kolem ženy pak ležel rozházený notový papír, pouzdro od flétny a rozlitý velký kelímek ze Starbucks. Její džínsy a zelená košile byly potřísněny od kávy, jejíž tmavé loužičky se leskly i na mramorové podlaze opodál.

Přítomen byl rovněž muž, který ženu vraždil; skláněl se nad ní a pečlivě si ji prohlížel. Dával si načas a necítil sebemenší potřebu chvátat. Bylo časně sobotní ráno, a jak si muž ověřil, o víkendech ve škole žádná výuka neprobíhala. Studenti sice využívali cvičebny, ale ty se nacházely v jiném křídle budovy. Muž se k ženě sklonil ještě o něco blíže, přimhouřil oči a čekal, zda ucítí z jejího těla stoupat nějakou životní sílu či ducha. Neucítil.

Napřímil se a přemýšlel, co dalšího by mohl provést znehybnělému tělu před sebou.

„Víte jistě, že to byl vrískot?“

„Jo... teda ne,“ odpověděl pracovník ostrahy. „Možná ne vrískot, jestli mi rozumíte. Spíš křik. Rozrušený. Trval jen asi vteřinu nebo dvě. A potom přestal.“

Diane Francovichová, pochůzkářka z 20. okrsku, pokračovala v dotazování: „Slyšel ještě někdo něco?“

Ztěžka dýchající robustní strážník pohlédl na vysokou tmavovlasou policistku, zavrtil hlavou, rozevřel obrovské tmavé dlaně a utřel si je do modrých kalhot.

„Mám zavolat pro posily?“ zeptala se Nancy Ausoniová, druhá pochůzkářka, rovněž začátečnice, jen o něco menší a světlolasejší než její kolegyně.

Franciscovichové to připadalo zbytečné, ale nebyla si jistá. Pochůzkáři obcházející rajon v této části Upper West Side přicházeli do styku většinou jen s dopravními nehodami, krádežemi v obchodech a krádežemi aut – nepočítáme-li, že museli držet za ručičku rozrušené oběti těchto trestných činů. Toto byla premiéra. Během časně sobotní pochůzky si obou policistek všiml na chodníku zdejší pracovník ostrahy a přivolal je do školy, aby mu pomohly prověřit ten vrískot. Tedy, vlastně rozrušený křik. „Počkejme s tím ještě,“ řekla klidně Franciscovichová. „Nejdřív zjistíme, co se děje.“

„Zdalo se, že se to ozývá někde odtamtud,“ poznamenal strážník. „Co já vím.“

„Strašidelné místo,“ nadhodila Ausoniová. Chovala se podivně nervózně, přestože právě ona většinou neváhala zasahovat v pouličních sporech, i když byli jejich protagonisté dvakrát větší než ona.

„Mluvím o těch zvucích,“ blábolil strážník. „Fakt těžko říct, chápete? Těžko říct, odkud se ozývaly.“

Franciscovichová se soustředila na slova své partnerky. *Zatraceně* strašidelné místo, dodala pro sebe v duchu.

Když strážník ani po hezkých pár metrech temnoty neobjevil nic, co by se vymykalo normálu, zpomalil.

Franciscovichová kývla na dveře na konci chodby. „A co je za nimi?“

„Tam žádní studenti nebudou. Nemají proč. Je to jen...“

Policistka zatlačila do dveří.

Uvnitř se nacházel malý vestibul vedoucí do koncertního sálu A. Nedaleko od dveří v něm leželo tělo mladé ženy s rukama v poutech, svázanýma nohama, smyčkou kolem krku a smrtelně vytřeštěnýma očima. Nad ní se pak tyčil hnědovlasý padesátník s plnovousem. Při jejich příchodu překvapeně zvedl hlavu.

„Ne!“ vykřikla Ausoniová.

„Kristepane,“ ulevil si strážník.

Obě policistky vytáhly zbraň a Franciscovichová překvapivě pevnou rukou – nebo si to alespoň myslela – namířila na muže pistoli. „Ty, ani hnout! Pomalu se postav, odtáhni se od ní a zvedni ruce do vzduchu.“ Její hlas byl mnohem méně pevný než její prsty svírající služebního glocka.

Muž na slovo poslechl.

„Lehni si čelem k zemi. A neschovávat ruce!“

Ausoniová vyrazila k dívce.

V tu chvíli si Franciscovichová všimla, že mužova pravice je nad jeho hlavou zaťatá v pěst.

„Otevři d...“

Prásk...

Místnost naplnil záblesk oslnivého světla a zcela policistku oslepil. Zdálo se, že vychází přímo z mužovy ruky a chvíli se jen tak vznáší, než se konečně rozlije ven. Ausoniová ztuhla, Franciscovichová se přikrčila a začala neohrabane couvat a mžourat očima, aby se jí rychleji vrátil zrak. Přitom se oháněla pistolí sem a tam. I přes nával paniky věděla, že vrah měl v době záblesku bezpochyby zavřené oči, takže právě teď na ně zřejmě míří vlastní zbraní nebo se na ně vrhá s nožem.

„Kde, kde, kde?“ křičela.

A pak konečně prozřela. Rozostřeným zrakem matně zahlédla, jak vrah za clonou rozptýleného dýmu utíká do koncertního

sálu a bouchá za sebou dveřmi. Vzápětí se zevnitř ozvalo žuchnutí, když zřejmě přirazil ke dveřím židli nebo stůl.

Ausoniová poklekla před dívku, nožem švýcarské armády jí odřezala z krku provaz, otočila ji a zahájila umělé dýchání.

„Jsou tu nějaké další východy?“ křikla Franciscovichová na strážníka.

„Jenom jeden – vzadu za rohem. Napravo.“

„Co okna?“

„Ne.“

„Hej,“ zavolala Franciscovichová na kolegyni a dala se do běhu, „hlídej ty dveře!“

„Jasně,“ odvětila světlovlasá policistka a vyfoukla další lok vzduchu do bledých rtů oběti.

Ozvala se další žuchnutí, jak pachatel zpevňoval svou barikádu. Franciscovichová sprintem odbočila za roh ke dveřím, o kterých jí říkal strážník, a vysílačkou přitom zavolala posily. Když se podívala před sebe, všimla si, že na konci chodby někdo stojí. Rychle se zastavila, namířila na mužskou postavu pistoli a posvítila na ni oslnivým paprskem halogenové baterky.

„Prokrista,“ zaskřehotal postarší správce a upustil koště, které držel v ruce.

Franciscovichová děkovala Bohu, že nedržela prst na spoušti glocka. „Viděl jste někoho vycházet z těchto dveří?“

„Co se děje?“

„Viděl jste někoho?“ křikla Franciscovichová.

„Ne, paní.“

„Jak dlouho už tu jste?“

„Já nevím. Takových deset minut.“

Z koncertního sálu se ozval další hlomoz nábytku – vrah očividně pokračoval v tarasení dveří. Franciscovichová poslala správce do hlavní chodby za strážníkem a přistoupila k bočním dveřím. Zvedla pistoli do úrovně očí a zlehka vyzkoušela kliku.

Bylo odemčeno. Ustoupila stranou, aby nebyla v palebné linii, kdyby chtěl pachatel střílet skrz dřevo. Tento trik si pamatovala z *NYPD Blue*, i když je možné, že se o něm na akademii zmiňoval i instruktor.

Uvnitř se rozlehlo další žuchnutí.

„Nancy, jsi tam?“ zašeptala Franciscovichová do vysílačky.

„Je mrtvá,“ ozval se roztřesený hlas Ausoniové. „Snažila jsem se. Ale je mrtvá.“

„Tudy utéct nemohl. Je pořád uvnitř. Slyším ho.“ Ticho.

„Snažila jsem se, Diane. Já se snažila.“

„Kašli na to. Vzpamatuj se. Vnímáš mě? *Vnímáš?*“

„Jo, už jsem v pohodě. Vážně. Zavolala jsem pro posily. Pojďme si pro něj.“

„Ne,“ řekla Franciscovichová, „necháme ho tam zavřeného, dokud sem nedorazí zásahovka. Nic jiného dělat nemůžeme. Sed' na zadku a drž se stranou od dveří. Sed' a dávej pozor.“

V tom okamžiku zevnitř zaslechla mužův křik. „Mám tady rukojmí. Mám tady holku. Jestli se sem pokusíte vpadnout, tak ji zabiju!“

Ježíšikriste...

„Hej, ty uvnitř,“ křikla Franciscovichová. „Nikdo ti nic neudělá. Žádný strach. Hlavně neublížuj nikomu dalšímu.“ Je to tak podle předpisu? pomyslela si. Hlavní vysílací čas ani výcvik z akademie jí tady moc nepomohly. Slyšela, jak Ausoniová volá na centrálu a hlásí, že se situace vyvinula v zabarikádovaného pachatele s jedním rukojmím.

„Jenom klid!“ zavolala Franciscovichová na vraha. „Můžeš...“

Vtom se ze sálu ozval hlasitý výstřel a Franciscovichová vyskočila jako ryba z akvária. „Co se stalo? Tos byla ty?“ zajčela do vysílačky.

„Ne,“ odvětila její partnerka. „Myslela jsem, že to ty.“

„Není ti nic?“

„Ne. Říkal, že má rukojmí. Myslíš, že ji zastřelil?“

„Já nevím. Jak to mám vědět?“ Kde jsou, *sakra*, ty posily? pomyslela si Franciscovichová.

„Diane,“ zašeptala Ausoniová po chvíli. „Musíme tam jít. Možná je zraněná. Možná jí ublížil.“ Odmlčela se a křikla: „Hej, ty uvnitř!“ Žádná odpověď. „Ty!“

Nic.

„Možná spáchal sebevraždu,“ nadhodila Franciscovichová.

Anebo vystřelil do vzduchu, abychom si myslely, že spáchal sebevraždu, a už tam na nás čeká.

A pak se jí opět vrátil ten strašlivý obrázek: oprýskané dveře koncertního sálu se otevírají a vrhají matné světlo na oběť s obličejem modrým a chladným jako zimní soumrak. Diane Franciscovichová se stala policistkou především proto, aby bránila lidem v páchání podobných věcí – případně, aby je chytala, když už něco podobného spáchají.

„Musíme tam jít, Diane,“ zašeptala Ausoniová.

„Taky si myslím. No dobře. Vpadnem tam.“ Franciscovichová jako by mluvila v lehkém amoku, přičemž současně myslela na svou rodinu a na to, jak při ostré střelbě z automatické pistole správně přelozit levou ruku přes pravou. „Řekni tomu dozorcovi, že budeme v sále potřebovat světla.“

„Vypínač je tady,“ odpověděla Ausoniová o chvíli později. „Až mu řeknu, zapne ho.“ Franciscovichová zaslechla v mikrofonu hluboký výdech. „Jsem připravená,“ dodala Ausoniová. „Na tři. Odpočítej to.“

„Dobře. Jedna... Počkej. Proniknu tam asi ze šedesátistupňového úhlu napravo od tebe. Tak mě nezastřel.“

„Dobře. Šedesát stupňů. A já budu...“

„Ty budeš nalevo ode mě.“

„Tak dělej.“

„Jedna...“ Franciscovichová uchopila levou rukou kliku.
„Dvě...“

Tentokrát už její prst vklouzl do krytu spouště a jemně polaskal druhý kohoutek, který u pistolí glock představuje pojistku.

„Tři!“ vykřikla Franciscovichová tak hlasitě, že to její kolegyně bezpochyby slyšela i bez vysílačky. Protáhla se dveřmi do velké obdélníkové místnosti právě ve chvíli, kdy se v ní rozsvítila oslnivá světla.

„Ani hnout!“ vykřikla – do prázdného sálu.

Přikrčila se a s kůží zježenou napětím začala rychle mířit pistolí ze strany na stranu a zkoumat každý centimetr prostoru před sebou.

Žádná stopa po pachateli, žádná stopa po rukojmím.

Pohlédla doleva na druhé dveře, v nichž stála Nancy Ausoniová a prováděla tutéž zoufalou prohlídku sálu. „Kde jsou?“ zašeptala.

Franciscovichová zavrtěla hlavou.

Všimla si asi padesáti dřevěných skládacích židliček rozestavených do několika úhledných řad. Čtyři či pět z nich leželo převráceno vzhůru nohama nebo na boku. Nezdálo se však, že měly tvořit nějakou barikádu; někdo je prostě nahodile převrhl. Napravo od policistky se rozkládalo nízké pódium se zesilovačem, dvěma reproduktory, otlučeným klavírním křídlem a zhruba desítkou kabelů.

Mladé pochůzkářky viděly v místnosti prakticky vše.

S výjimkou pachatele.

„Co se stalo, Nancy? Řekni mi, co se stalo.“

Ausoniová však neodpověděla. Stejně jako partnerka se zběsile rozhlížela kolem sebe v okruhu tří set šedesáti stupňů a kontrolovala každý stín a každý kus nábytku, přestože bylo naprosto zřejmé, že hledaný muž již v sále není.

Strašidelné...

Sál v podstatě tvořil neprodyšnou krychli. Nebyla zde žádná okna, a otvory pro klimatizaci i vytápění měřily v průměru pouhých patnáct centimetrů. Dřevěný strop bez akustických obkládaček. Pódium bez propadla. A žádné dveře kromě hlavního vchodu, jímž do sálu vtrhla Ausoniová, a požárních dveří, které použila Franciscovichová.

Kde je? naznačila Franciscovichová ústy.

Její partnerka odpověděla stejným způsobem. Franciscovichová nedokázala její sdělení rozluštit, ale výraz v obličeji hovořil jasnou řečí: Nemám ponětí.

„Hej,“ ozval se ode dveří zvučný hlas. Policistky se k němu otočily a namířily zbraně do prázdného vestibulu. „Zrovna dorazila sanitka a nějací další policisti.“ Byl to pracovník ostražky, který se pro jistotu ukrýval z dohledu.

Se srdcem bušícím strachy ho Franciscovichová gestem pozvala do sálu.

„Je to, ehm...“ začal strážník, „chci říct, dostaly jste ho?“

„Není tady,“ odpověděla Ausoniová roztřeseným hlasem.

„Cože?“ Muž obezřetně nakoukl do sálu.

„Není tu nějaké propadlo nebo něco?“

„Ne, paní. Nic takového. Takže on tu není?“

Franciscovichová zaslechla hlasy dorazivších policistů a zdravotníků, doprovázené řinčením přístrojů a vybavení. Obě policistky se však stále nemohly přimět k tomu, aby se ke svým kolegům připojily. Stály jako opařené uprostřed sálu a plně neklidu i zmatku se marně snažily přijít na způsob, jakým se pachateli podařilo uniknout z místa, z něhož úniku *není*.

2

„Poslouchá hudbu.“

„Žádnou hudbu *neposlouchám*. Prostě jen náhodou hraje. To je všecko.“

„Tak hudbu, jo?“ zamumlal Lon Sellitto, když vstupoval do ložnice Lincolna Rhyma. „To je mi náhodička.“

„Poslední dobou přišel na chuť jazzu,“ vysvětlil Thom bříchatému detektivovi. „Musím říct, že mě to překvapilo.“

„Jak říkám,“ zopakoval Lincoln Rhyme nedůtklivě, „já tady pracuji a v pozadí shodou okolností hraje hudba. Jaks to myslel s tou náhodičkou?“

Mladý ošetřovatel v bílé košili, béžových kalhotách a sytě fialové kravatě kývl na plochou obrazovku před Rhymovou postelí Flexicair a řekl: „Ne, nepracuje. Ledaže bys nazýval hodinové civění do jedné stránky prací. Taková práce by *mně* u něj neprošla.“

„Příkaz: otočit stránku.“ Počítač rozpoznal Rhymův hlas a uposlechl jeho rozkazu. Na obrazovce se objevila nová stránka časopisu *Forensic Science Review*. „Tak hele,“ oslovil Rhyme zahořkle Thoma, „chceš si mě vyzkoušet ze složení pěti nejčastějších exotických toxinů nalezených v poslední době v labora-

tořích evropských teroristů? A co kdybychom si na odpovědi vsadili?“

„Ne, teď máme na práci jiné věci,“ odpověděl Thom v narážce na nejrůznější tělesné funkce, na něž musí ošetrovatelé kvadruplegiků, jakým byl Lincoln Rhyme, několikrát denně dohlížet.

„Na to bude čas za pár minut,“ odsekl kriminalista a vychutnával si mimořádně energickou trumpetovou figuru.

„Uděláme to *hned*. Omluv nás na okamžik, Lone.“

„Jo, jasně,“ řekl urostlý a silně zmačkaný Sellitto, vyšel na chodbu před ložnici v prvním patře Rhymova domu v západní části Central Parku a zavřel za sebou dveře.

A zatímco Thom obratně vykonával své povinnosti, Lincoln Rhyme poslouchal hudbu a přemýšlel: Náhodička?

O pět minut později pustil Thom Sellitta zpátky do ložnice. „Kávu?“

„Jo. Trocha by mi přišla vhod. Na pracovní sobotu je ještě zatraceně brzo.“

Ošetrovatel odešel.

„Tak jak vypadám, Linku?“ zeptal se Sellitto a vytočil piruetu. Byl to muž středního věku, jehož šedivý oblek věrně odrážel celý jeho šatník, jakoby složený výlučně z trvale mačkových materiálů.

„To má být módní přehlídka?“ zeptal se Rhyme.

Náhodička?

Načež se jeho myšlenky opět vrátily ke kompaktnímu disku. Jak může, ksakru, někdo hrát tak sametově na trumpetu? Jak lze vůbec z kovového nástroje vyloudit takový zvuk?

„Shodil jsem osm kilo,“ pokračoval detektiv. „Rachel mi nasadila dietu. Největší problém je tuk. Když omezíš přísun tuků, nevěřil bys, kolik dokážeš shodit.“

„Tuk, ano. Myslím, že tohle jsme už věděli, Lone. Nuže...?“
Čímž chtěl Rhyme říci, aby detektiv přešel k věci.

„Máme takový bizarní případ. Před půl hodinou jsme v jedné hudební škole o ulici dál našli tělo. Byl jsem pověřen vyšetřováním a potřeboval bych tvou pomoc.“

Hudební škola. A já poslouchám *hudbu*. To je ovšem dost pitomá náhodička.

Sellitto mu v kostce shrnul všechna fakta. Zabitá studentka, pachatel byl již téměř dopaden, ale nakonec se mu podařilo uprchnout propadlem, které nikdo nemůže najít.

Hudba má matematickou podstatu. To Rhyme jako vědec dokázal pochopit. Je logická, dokonale strukturovaná. A kromě toho, pomyslel si, je nekonečná. Člověk může složit neomezený počet melodií. Psaní hudby nikdy nemůže omrzet. Uvažoval, jak se to asi dělá. On sám se pokládal za zcela netvořivého člověka. Když mu bylo jedenáct či dvanáct let, docházel na hodiny klavíru, ale přestože se tehdy beznadějně zamiloval do slečny Blakelyové, samotné hodiny byly naprostou ztrátou času. Pokud jde o klavír, ze všeho nejraději vzpomínal, jak pořizoval stroboskopické snímky rezonujících strun pro jeden vědecký projekt.

„Posloucháš mě, Linku?“

„Říkals případ. Bizarní.“

Sellitto mu sdělil pár dalších podrobností a pomalu si začal získávat Rhymovu pozornost. „Z toho sálu musí vést nějaká cesta ven. Jenže nikdo ze školy ani z našich lidí ji nedokáže najít.“

„Jak vypadá místo činu?“

„Pořád docela panenské. Pošleme na něj Amélii?“

Rhyme se podíval na hodiny. „Ta teď něco má. Skončí asi za dvacet minut.“

„To není problém,“ řekl Sellitto a poplácal se po břiše, jako by hledal ztracenou váhu. „Zavolám jí na pager.“

„Teď bych ji raději nerozptyloval.“

„Proč, co dělá?“

„Prostě něco nebezpečného,“ řekl Rhyme a znovu se zaposlouchal do hedvábné trumpety. „Co jiného?“

Vtahovala do nosu vlhký cihlový zápach zdi činžovního domu u svého obličejce.

Dlaně se jí potily a pod ohnivě rudými vlasy zastrčenými do zaprášené erární čepice ji šíleně svědila kůže. Přesto setrvala v naprosté nehybnosti i ve chvíli, kdy se těsně za ní objevil neuniformovaný policista a rovněž přitiskl obličej na zeď.

„Situace se má tak,“ řekl, kývl hlavou napravo a vysvětlil Sachsově, že těsně za rohem domu se rozkládá prázdný pozemek, uprostřed něhož stojí automobil, který před pár minutami po honičce s policií havaroval a zůstal stát.

„Je pojízdny?“ zeptala se Amélie Sachsová.

„Ne. Narazil do popelnice a porouchal se. Původně v něm byli tři pachatelé. Podařilo se jim utéct, ale jednoho jsme už zadrželi. Druhý sedí v autě s nějakou bůhvíjak dlouhou loveckou puškou. Zranil už jednoho policistu.“

„Stav?“

„Povrchové zranění.“

„Zůstal na místě činu?“

„Ne. Je v jednom baráku západně odsud.“

„A třetí pachatel?“ zeptala se Sachsová.

Policista si povzdechl. „No, tomu se podařilo utéct do přízemí téhle budovy.“ Kývl na dům, k němuž se právě tiskli. „Je tam zabarikádovaný. A má tam rukojmí. Těhotnou ženu.“

Sachsová se snažila strávit příliv informací a přešlapovala přitom z nohy na nohu, aby zmírnila artritickou bolest v kloubech. Sakra, to bolí. Všimla si policistovy jmenovky na prsou. „Jakou má únosce zbraň, Wilkinsi?“

„Ruční střelnou. Typ neznámý.“

„Kde je naše strana?“

Mladý policista ukázal na dva kolegy za jakousi zdí v zadní části pozemku „Dva další hlídají před budovou únosce.“

„Volal někdo zásahovku?“

„Nevím. Když se začalo střílet, ztratil jsem vysílačku.“

„Máte neprůstřelnou vestu?“

„Ne. Zrovna jsem zastavoval auta. Co budeme dělat, ksakru?“

Sachsová přecvakla vysílačku na určitou frekvenci a řekla: „Ohledávací agent pět osm osm pět volá centrálu.“

O chvíli později se ozvalo: „Tady kapitán sedm čtyři. Mluvte.“

„Máme situaci deset třináct na pozemku východně od Delancey šest nula pět. Jeden zraněný policista. Potřebuji okamžitě posily, dodávku s ohledávacím vybavením a zásahový tým. Dva pachatelé, oba ozbrojeni. Jeden s rukojmím. Sežeňte vyjednavče.“

„Rozumím, pět osm osm pět. Chcete sledovací vrtulník?“

„Ne, sedm čtyři. Jeden podezřelý má vysoce výkonnou pušku. A jsou ochotni střílet na policisty.“

„Pošleme posily, jakmile to bude možné. Ale Tajná služba uzavřela polovinu centra, protože sem z Kennedyho letiště přijíždí viceprezident. Takže počítejte se zdržením. Zatím postupujte dle vlastního uvážení. Konec.“

„Rozumím. Konec.“

Viceprezident, pomyslela si Sachsová. O *můj* hlas právě přišel.

Wilkins zavrtěl hlavou. „Jenže k tomu domu nemůžeme poslat vyjednavče. Přinejmenším tak dlouho, co bude ten střelec sedět v autě.“

„Už na tom pracuju,“ odvětila Sachsová.

Znovu se přitiskla k rohu budovy a pohlédla na automobil, lacinou kraksnu se zkrácenými péry, čumákem naraženým do

popelnice a s otevřenými dveřmi, z nichž vykukoval vyzábělý chlapík s puškou.

Už na tom pracuju...

„Ty v tom autě,“ vykřikla, „jsi v obklíčení! Jestli neodhodíš zbraň, zahájíme palbu. Tak dělej!“

Muž se otočil a namířil pušku jejím směrem. Sachsová se stáhla do krytu a zavolala vysílačkou dva policisty krčící se v zadní části pozemku. „Jsou v tom autě nějakí rukojmí?“

„Nejsou.“

„Víte to jistě?“

„Absolutně,“ odpověděl policista. „Než začala přestřelka, stihli jsme si ho dobře prohlídnout.“

„Dobře. Můžete vystřelit?“

„Snad skrz ty dveře.“

„Ne, nestřílejte naslepo. Přesuňte se na lepší pozici. Ale musíte mít celou dobu krytí.“

„Rozumím.“

Sachsová viděla, jak se oba policisté přesouvají na bok pozemku. O chvíli později jeden z nich ohlásil: „Mám volnou palebnou dráhu. Mám vystřelit?“

„Zůstaňte v pohotovosti,“ řekla a vykřikla: „Ty v tom autě! Ty s tou puškou. Máš deset vteřin, jinak zahájíme palbu. Odhod' zbraň. Rozumíš?“ Zopakovala sdělení španělsky.

„Jdi do prdele.“

Sachsová si to vyložila jako přitakání.

„Takže deset vteřin,“ křikla. „Počítáme.“

Zvedla vysílačku a řekla policistům: „Dejte mu dvacet. Pak můžete střílet.“

Těsně před uplynutím desetivteřinového intervalu muž odhodil pušku a postavil se s rukama nad hlavou. „Nestřílejte, nestřílejte!“

„Nech ty ruce hezky ve vzduchu. A přesuň se k rohu téhle budovy. Jestli svěsíš ruce, budeš zastřelen.“

Když pachatel dorazil na roh, Wilkins ho spoutal a prohlédl. Sachsová se sklonila a oslovila muže: „Ten chlap vevnitř – kdo je to?“

„Nemusím vám vykládat, co...“

„Ale jo, musíš nám vykládat. Protože jestli ho sundáme, což se *rozhodně* chystáme udělat, budeš mít na krku úkladnou vraždu. Tak co, stojí ten chlápek za pětáctýřicet let v Ossiningu?“

Muž si povzdechl.

„No tak,“ vyštěkla po něm Sachsová. „Jméno, adresu, rodinné poměry, co má rád k večeři, křestní jméno jeho matky, příbuzní v base – určitě si vzpomeneš na spoustu opravdu užitečných informací.“

Muž se rozhovořil a Sachsová si zapisovala detaily.

Vtom jí zapraskalo ve vysílačce. Před budovu právě dorazil vyjednaváč a zásahová jednotka. Sachsová předala poznámky Wilkinsovi. „Tohle dej vyjednaváči.“

Přečetla střelci práva a položila si otázku, zda situaci vyřešila nejlepším možným způsobem. Neohrozila zbytečně životy? Neměla se zraněného policisty ujmout sama?

O pět minut později vyšel zpoza rohu dozorčí kapitán. Usmál se. „Únosce právě propustil tu ženu. Žádná zranění. Všichni tři jsou zašití. A ten poraněný policista bude v pořádku. Je to jen škrábnutí.“

Vzápětí se k nim připojila policistka s krátkými světlými vlasy pod služební čepicí. „Hele, koukejte. Máme to i s premií.“ Zvedla do vzduchu velký sáček s bílým práškem a druhý sáček obsahující trubičky a další narkomanské propriety.

Zatímco si kapitán oba sáčky prohlížel a pochvalně kýval hlavou, Sachsová se zeptala: „Tohle měli v autě?“

„Né. Našla jsem to v jednom voze na druhé straně ulice. Vyslýchala jsem řidiče jako svědka, on se začal potit a vypadal strašně nervózně, a tak jsem mu prohledala auto.“

„Kde parkoval?“ dotázala se Sachsová.

„V garáži.“

„Vyžádala jste si povolení?“

„Ne. Jak říkám, choval se nervózně a já kousek toho sáčku viděla už z chodníku. Což zakládá důvodné podezření.“

„Ne.“ Sachsová zavrtěla hlavou. „Byla to nezákonná prohlídka.“

„Nezákonná? Ale když jsme minulý týden zastavili jednoho chlapa za rychlou jízdu a našli mu vzadu kilo marihuany, tak jsme ho *taky* normálně zašili.“

„Na ulici je to něco jiného. V dopravním prostředku na veřejné komunikaci se předpokládá nižší úroveň soukromí, takže vám k zatčení stačí důvodné podezření. Ale když auto stojí na soukromém pozemku, potřebujete povolení k prohlídce, i kdybyste v něm viděla drogy.“

„To je šílenost,“ řekla policistka vzdorovitě. „Vždyť tady má přes čtvrt kila čistého koksu. Je to dealer jako vyšitý. Lidi z drogového se podobné grázly snaží dopadnout celé měsíce.“

Kapitán se otočil k Sachsové. „Jste si tím opravdu jistá, kolegyně?“

„Opravdu.“

„Co doporučujete?“

„Zabavit ty drogy,“ vysypala ze sebe Sachsová, „dát pachateli pořádné kapky a předat číslo jeho poznávací značky a osobní údaje na protidrogové.“ Pohlédla na policistku. „A vy se radši přihlašte na opakovací kurz ohledání a zadržení.“

Policistka s ní začala vehementně argumentovat, ale Sachsová už jí nevěnovala pozornost. Pustila se do prohlídky pozemku,

na němž dosud stál automobil s přední kapotou naraženou do popelnice. Přimhouřila oči a zadívala se na vůz.

„Policistko...“ oslovil ji kapitán.

Sachsová si ho však nevšimla a obrátila se k Wilkinsovi. „Říkal jste *trí* pachatelé?“

„Přesně tak.“

„A jak to víte?“

„Bylo to v hlášení z klenotnictví, které přepadli.“

Sachsová vstoupila na pozemek a vytáhla pistoli. „Koukejte na to auto,“ vyštěkla.

„Prokrista,“ řekl Wilkins.

Všechny dveře byly otevřené. Vyskákali z nich *čtyři* muži.

Sachsová se opět přikrčila, přejela pohledem pozemek a zvedla pistoli proti jedinému možnému úkrytu v okolí: krátké slepé uličce za popelnicí.

„Zbraň!“ vykřikla téměř ještě dříve, než zahlédla v uličce pohyb.

Všichni kolem ní podřepli, když z uličky vysprintoval muž v tričku a s brokovnicí v ruce a začal upalovat k nejbližší ulici.

Glock Amélie Sachsové však mířil nechráněnému muži přímo na hrudník. „Odhoď zbraň!“ poručila.

Muž na okamžik zaváhal, pak se zaculil a veselým krokem vyrazil proti policistům.

Sachsová natáhla zbraň před sebe a rozpustile řekla: „Prásk, prásk... Mám tě.“

Muž s brokovnicí se zastavil, usmál se a obdivně zavrtěl hlavou. „To bylo zatraceně dobrý. Už jsem myslel, že vás mám.“ S tlustou brokovnicí přehozenou přes rameno vyrazil k hloučku kolegů vedle domu. Druhý „pachatel“ – ten, který seděl v autě – se otočil zády, aby mu mohli sundat pouta. Wilkins mu je odemkl.

Velice netěhotná hispánská policistka, která hrála roli „rukojmí“ a kterou Sachsová znala již několik let, se k nim rovněž připojila a poplácala Sachsovou po zádech. „Dobrá práce, Amélie, zachránilas mi kůži.“

Sachsová byla se svým výkonem do značné míry spokojena, ale přesto zachovávala vážnou tvář jako studentka, která právě excelovala u důležité zkoušky.

Což se koneckonců doopravdy stalo.

Amélie Sachsová sledovala nový cíl. Její otec Herman pracoval celý život jako pochůzkář na oddělení pochůzkové služby. Sachsová až dosud zastávala stejnou práci, která by ji dost možná uspokojovala ještě několik let, než by se v rámci oddělení posunula o stupeň výše, avšak po útocích z 11. září se rozhodla, že chce pro město dělat více. A tak si podala žádost o povýšení do funkce detektiva-seržanta.

Žádná jiná skupina strážců zákona nebojovala se zločinností v New Yorku tak jako detektivové newyorské policie. Jejich tradice sahala až do dob houževnatého geniálního inspektora Thomase Byrnesa, který byl v osmdesátých letech 19. století pověřen vedením nově zřízeného Detektivního úřadu. Byrnesův arzenál zahrnoval výhrůžky, bití do hlavy i rafinované dedukce – jednou rozbil zlodějský gang vystopováním zdroje drobného vlákna ze stuhy nalezené na místě činu. Za Byrnesova plamenného vedení si detektivové z úřadu získali přídomek Nesmrtelní a podařilo se jim dramaticky snížit míru zločinnosti ve městě, v němž do té doby panovala stejně volná pravidla jako na Divokém západě.

Herman Sachs býval sběratelem policejních rekvizit a krátce před svou smrtí věnoval dceři jeden ze svých oblíbených artefaktů: ohmataný zápisník, do něhož si sám Byrnes dělal poznámky o průběhu vyšetřování. Když byla Sachsová mladá – a máma se

právě nenacházela nablízku – předčítal jí otec ze zápisníku čitelnější pasáže a oba společně pak kolem nich splétali historky.

12. říjen 1883. Našla se druhá noha! Slaggardyho uhlák, pět bodů. Očekáváme okamžité doznání Cottona Williamse.

Vzhledem k prestižnímu postavení úřadu (a lukrativním výdělkům) bylo docela zvláštní, že ženy vždy nacházely na Detektivním úřadu více příležitostí než na jakémkoliv jiném oddělení newyorské policie. A pokud byl mužskou ikonou Thomas Byrnes, pak tu ženskou představovala Mary Shanleyová, jedna z osobních hrdinek Amélie Sachsové. Právě Shanleyová, bouřlivá a nekompromisní policistka, která potírala zločin ve třicátých letech minulého století, kdysi prohlásila: „Zbraň máte k používání, takže ji klidně můžete použít.“ Což sama s jistou pravidelností činila. Po mnoha letech boje se zločinností v Midtownu odešla do výslužby jako detektiv prvního stupně.

Sachsová však toužila být více než jen detektivkou, což je pouhý popis práce; přála si mít i hodnost. V newyorské policii stejně jako u většiny ostatních policejních složek se člověk stává detektivem na základě zásluh a zkušeností. Chce-li se stát seržantem, musí podstoupit náročný triatlon zkoušek: písemnou, ústní a nakonec – jako právě teď Sachsová – praktickou simulaci, která testuje jeho schopnost personálního vedení, společenskou vnímavost a správnost úsudku pod palbou.

Kapitán, uhlazený veterán, který připomínal Lawrence Fishburna, byl při testu hlavním hodnotitelem a během celého Améliina výkonu si o něm dělal poznámky.

„Takže, policistko,“ začal, „sepíšeme výsledky a připojíme je k vašemu posudku. Ale už teď vám mohu říct neoficiálně pár slov.“ Zadíval se do bloku. „Vaše hodnocení rizik pro civilisty a policejní důstojníky bylo dokonalé. Žádost o posily byla vznesena včasným a vhodným způsobem. Vámi určené rozestavení policistů eliminovalo jakoukoliv možnost, že by pachatelé mohli

z místa zásahu uniknout, a zároveň minimalizovalo nutnost vystavit se nepřátelské palbě. Správně jste identifikovala nezákonnou prohlídku. A získání osobních údajů od jednoho z podezřelých pro potřeby vyjednavče byla už jen taková hezká třešnička na dortu. Nepočítali jsme, že by to mohla být součást zkoušky. Ale teď se nad tím zamyslíme. A nakonec: upřímně řečeno, nikdy by nás nenapadlo, že odhalíte přítomnost dalšího ukrytého pachatele. Předpokládali jsme, že čtvrtý pachatel zastřelí tady Wilkinse a my se pak přesvědčíme, jak si povedete v situaci se zastřeleným policistou a jakým způsobem zorganizujete zadržení pachatele na útěku.“

Oficiality dozněly a kapitán se usmál. „Jenže vy jste toho hajzla sejmula.“

Prásk, prásk.

„Písemné a ústní zkoušky jste už dělala, vidíte?“ zeptal se kapitán.

„Ano, pane. Výsledky by měly přijít každým dnem.“

„Moje skupina vypracuje vaše hodnocení a zašle ho komisi s doporučením. Vy teď máte volno.“

„Ano, pane.“

Policista, který hrál posledního padoucha s brokovnicí, se přišoural k Sachsové. Byl to pohledný Ital s boxerskými svaly, který podle Améliina úsudku teprve před deseti nebo patnácti lety opustil brooklynské loděnice. Tváře i bradu mu pokrývalo špinavé strniště. Vysoko za štíhlým pasem měl chromovanou automatickou pistoli velké ráže a jeho sebevědomý úsměv vyvolával v Sachsové dojem, že se možná v odrazu téhle bouchačky i holí.

„Musím ti říct – už jsem dělal dobrou desítku takovýchdle hodnocení, a tohle je nejlepší výsledek, jaký jsem tu kdy viděl, holka.“

Sachsová se nad oslovením překvapeně usmála. U policie bezpochyby ještě hezkých pár křupanů zbylo – od pochůzkářů až po nájemníky rohových kanceláří na ústředí – ale i ti se vesměs chovali spíše povýšenecky než neskrývaně sexisticky. Oslovení „holka“ nebo „puso“ neslyšela Sachsová od policisty již nejméně rok.

„Jestli vám to nevadí, říkejte mi raději ‚policistko‘.“

„Ne, ne, ne,“ odvětil Ital a zasmál se. „Už se můžeš uvolnit. Zkouška už skončila.“

„Co prosím?“

„Když jsem ti řekl ‚holka‘, tak už to není součástí testu, chápeš? Nemusíš na to reagovat předepsaným způsobem nebo tak. Říkám to jen proto, žes na mě udělala dojem. A že seš... však víš.“ Usmál se Sachsově do očí a jeho šarm byl stejně blyštivý jako jeho pistole. „Moc komplimentů nikomu neskládám. Takže když ho někomu složím, už to něco znamená.“

A že seš... však víš.

„Hele, nejseš našťvaná nebo tak, že ne?“

„Vůbec nejsem našťvaná. Ale přesto mě oslovujte ‚policistko‘. Vy tak budete říkat mně a já podobně vám.“

Alespoň do očí.

„Hej. Já se tě nechtěl dotknout nebo tak. Seš hezká holka. A já jsem chlap. Takže víš, jak to bejvá... Jasně.“

„Jasně,“ odpověděla Sachsová a dala se na odchod.

Ital jí zastoupil cestu a zamračil se. „Hej, počkej. Todle nevyznělo moc dobře. Hele, zvu tě na pivo. Až mě poznáš blíž, budu se ti líbit.“

„Na to bych nespólihal,“ ozval se jeden z jeho kolegů a zasmál se.

„Pan Holka“ mu dobrosrdečně ukázal vztyčený prostředník a obrátil se zpátky k Sachsově.

Té ale v tom okamžiku zapípal pager; na obrazovce se objevilo číslo Lincolna Rhyma a za ním slovo „NALÉHAVÉ“.

„Musím jít,“ řekla.

„Takže na pivo nemáš čas?“ zeptal se policista a falešně našpulil pohledné rty.

„Nemám.“

„A co třeba telefonní číslo?“

Sachsová vytvořila z palce a ukazováčku imaginární pistoli a namířila ji na něj. „Prásk, prásk,“ řekla. A vyrazila ke svému žlutému camaru.

3

Tohle že je škola?

Sachsová procházela potemnělou chodbou a vláčela za sebou velký černý kufr s ohledávacím vybavením. Cítila zápach plísně a starého dřeva. U vysokého stropu povlávaly zaprášené pavučiny.

Jak tady může někdo studovat hudbu? Tohle prostředí by se hodilo spíše do románů Ann Riceové, které četla Améliina matka.

„Strašidelné místo,“ poznamenala jedna ze dvou odpovědných policistek a žertovala přitom jen napůl.

Čímž bylo řečeno vše.

U dvojíých dveří na konci chodby postávala šestice policistů – čtyři pochůzkáři a dva detektivové v civilu. Neupravený Lon Sellitto rozmlouval se sklopenou hlavou a zápisníkem v ruce se strážníkem, jehož uniforma byla stejně zaprášená a umazaná jako zdejší stěny a podlahy.

Za otevřenými dveřmi zahlédla Sachsová další potemnělé prostranství a uprostřed něj jakousi světle zbarvenou hromadu. Oběť.

„Budeme potřebovat světla,“ oznámila technikovi. „Dvě sady.“ Mladík přikývl a zamířil k VRN – vozidlu rychlého nasa-

zení, které představovala dodávka plná pomůcek pro sběr důkazního materiálu. Vozidlo stálo dvěma koly na chodníku před školou, kam ho technik po příjezdu na místo činu zaparkoval (a kam pravděpodobně dorazil o poznání volnějším tempem než Sachsová, která se ve svém camaru SS z roku 1969 přihnala průměrnou rychlostí 112 kilometrů za hodinu).

Amélie se zadívala na světlovlasou mladou ženu, která ležela na zádech tři metry od ní. Trup měla prohnutý, protože pod ním měla spoutané ruce. I přes tmou ve vestibulu si Améliiiny oči rychle povšimly hlubokých podlitin na krku i krve na rtech a bradě – pravděpodobně v důsledku kousání se do jazyka, což je u smrti uškrcením poměrně běžný jev.

Automaticky rovněž zaznamenávala další poznatky: žádný snubní prsten, smaragdově zbarvené cvočky místo náušnic, otrhané tenisky. A také: žádné známky loupežného přepadení, pohlavního zneužití nebo znetvoření.

„Kdo byl prvním policistou?“

„My,“ ozvala se vysoká žena s krátkými tmavými vlasy a jménem *D. Franciscovichová* na jmenovce a kývla směrem ke své blondaté partnerce *N. Ausoniové*. Obě měly ztrápené oči, a zatímco Franciscovichová vybubnovávala prsty na pouzdro pistole jakýsi jednoduchý rytmus, Ausoniová neustále civěla na tělo. Sachsová vytušila, že je to jejich první vražda.

Obě pochůzkářky jí následně sdělily svou verzi události. Přistižení pachatele, záblesk světla, pachatelův útek, barikáda. A poté jeho zmizení.

„Takže podle vás tvrdil, že má rukojmí?“

„Aspoň to říkal,“ nadhodila Ausoniová. „Ale ve škole se nikdo nepohřešuje. Určitě jenom blafoval.“

„Co ta oběť?“

„Světлана Rasnikovová,“ odpověděla Ausoniová. „Dvacet čtyři let. Studentka.“

Sellitto se konečně odvrátil od pracovníka ostrahy a řekl Sachsově: „Laurel s Hardym vyslychají všechny lidi, kteří se dnes ráno pohybovali v budově.“

Sachsová ukázala na místo činu. „Kdo byl uvnitř?“

„Obě první policistky,“ řekl Sellitto a kývl na pochůzkářky. „Potom dva zdravotníci a dva agenti zásahovky. Stáhli se okamžitě po zajištění místa činu. Je skoro nedotčené.“

„A taky ten strážník,“ připomněla Ausoniová. „Ale ten tu byl jen minutku. Co nejrychleji jsme ho odvedly pryč.“

„Dobře,“ řekla Sachsová. „Nějací svědkové?“

„Když jsme sem dorazily,“ odvětila Ausoniová, „stál před sálem správce.“

„Ale nic neviděl,“ dodala Franciscovichová.

„Přesto budu chtít vidět podrážky jeho bot kvůli srovnání,“ řekla Sachsová. „Můžete mi ho některá sehnat?“

„Jasně.“ Ausoniová odešla.

Sachsová vytáhla z jednoho z černých kufrů průhledné plastové pouzdro uzavřené na zip, otevřela ho a rozložila bílou tyvekovou kombinézu. Oblékla si ji, přetáhla si přes hlavu kapuci a nasadila brýle. Kombinéza již dnes představovala předepsanou výstroj pro všechny ohledávací techniky newyorské policie. Bránila totiž kontaminaci místa činu nejrůznějšími materiály – stopovými látkami, vlasy, epitelovými kožními buňkami a tak dále, které přirozeným způsobem odpadávají z ohledávačova těla. Ke kombinéze patřily i galoše, ale Sachsová přesto učinila věc, na níž Rhyme odjakživa trval – natáhla si na nohy gumové pásky, aby odlišila vlastní otisky od otisků oběti a pachatele.

Nasadila si sluchátka, upravila si mikrofon na tyčince před ústy a zapojila vysílačku. Požádala o spojení s pevnou linkou a o chvíli později jí složitě uspořádaný komunikační systém dopravil do ucha hluboký hlas Lincolna Rhyma.

„Sachsová, jsi tam?“

„Jo. Je to přesně tak, jak jsi říkal – zahnaly ho do kouta a on zmizel.“

Rhyme se uchechtl. „A teď chtějí, abychom jim ho našli. To pořád musíme napravovat něčí chyby? Počkej chvílku. Příkaz: hlasitost snížit..., snížit.“ Hudba v pozadí se ztišila.

Technik, který Sachsovou doprovázel ponurou chodbou, se vrátil s vysokými lampami na trojnožkách.

Sachsová je postavila do vestibulu, cvakla vypínačem a opatrně přešla přes práh přímo na místo činu.

Otázka, jak správně ohledat místo činu, je předmětem dalekosáhlých diskusí. Obecně se vyšetřovatelé shodují, že méně znamená více. Většina policejních oddělení přesto používá celé týmy ohledávačů. Lincoln Rhyme nicméně před svou nehodou ohledával většinu míst sám a trval na tom, aby Amélie Sachsová postupovala stejně. Pohybují-li se vedle vás kolegové, tvrdil, máte sklon se rozptylovat a často si počínáte méně ostražitě, neboť propadáte dojmu – byť třeba jen podvědomě – že váš kolega najde, co vy sami přehlédnete.

Pro individuální ohledávání však existoval i další důvod. Rhyme zastával názor, že v trestných činech se ukrývá jakási morbidní intimita, a samostatně pracující ohledávač měl podle něj větší naději, že se mu podaří navázat mentální vztah s obětí i pachatelem, získat lepší náhled na situaci a vytušit, které důkazy jsou důležité a kde by se daly najít.

Právě do tohoto obtížného stavu myslí se nyní pohroužila Amélie Sachsová, když se upřeně dívala na tělo mladé ženy, ležící nehybně na podlaze vedle dřevotřískového stolu.

Poblíž těla se povaloval kelímek s rozlitou kávou, notový papír a část stříbrné flétny, kterou žena podle všeho skládala, když jí vrah přehodil kolem krku smyčku. Ještě nyní svírala oběť v ruce jiný díl nástroje. Měla v úmyslu použít ho jako zbraň?

Anebo ta zoufalá žena jen toužila cítit v dlani v okamžiku smrti něco důvěrně známého?

„Jsem u těla, Rhyme,“ oznámila Sachsová, když pořizovala digitální snímky mrtvoly.

„Pokračuj.“

„Oběť leží na zádech – ale první policistky ji našly na břiše. Otočily ji, aby jí mohly dát umělé dýchání. Zranění odpovídají smrti udušením.“ Sachsová jemně přetočila ženu zpátky na břicho. „Ruce vězí v nějakém typu staromódních pout. Nic mi neříkají. Má rozbité hodinky, které se zastavily přesně na osmé hodině. Zdá se, že to není náhoda.“ Sachsová sevřela ruku v rukavici kolem ženina útlého zápěstí. Hodinky byly rozdrčené. „Jo, Rhyme, stoupl jí na ně. A jsou moc hezké. Seika. Proč jí je rozbíjel? Proč je radši neukradl?“

„Dobrá otázka, Sachsová... Možná je to stopa, možná nic.“

Což docela dobře vystihuje celou soudní vědu, pomyslela si Sachsová.

„Jedna z policistek přeřezala provaz uvázaný kolem krku oběti. Uzel nechala nedotčený.“ Policisté by neměli odřezávat z obětí provazy skrz uzel, neboť ten může poskytnout řadu informací o osobě, která ho uvázala.

Sachsová poté vytáhla lepidlo, aby sesbírala stopové důkazy – podle nejnovějších poznatků totiž až dosud používané přenosné vysavače zachycovaly příliš mnoho stop. Většina ohledávacích týmů proto raději přešla na válečky připomínající odstraňovače psích chlupů. Sachsová uložila stopové důkazy do sáčku a pomocí speciální soupravy sčesala další stopy z vlasů oběti a odebrala vzorky zpoza jejich nehtů.

„Teď půjdu projít rošt,“ řekla nakonec. Tento obrat, který vymyslel sám Lincoln Rhyme, vystihoval jeho nejoblíbenější metodu ohledání místa činu. Chůze v roštu představuje nejdůkladnější postup ze všech: ohledávač projde místo činu v jed-

nom směru sem a tam, poté se otočí kolmo na původní směr a projde je znovu, přičemž nikdy nesmí zapomenout ohledat kromě země či podlahy také strop a stěny.

Sachsová tedy začala s prohlídkou. Hledala odhozené nebo upuštěné předměty, sbírala stopové důkazy, pořizovala elektrostatické snímky otisků bot a digitální fotografie. Fotografický tým měl sice později na místě činu pořídít obsáhlou fotodokumentaci, ale tato procedura trvala příliš dlouho a Rhyme vždy trval na tom, aby základní fotografická dokumentace byla k dispozici okamžitě.

„Amélie?“ ozval se Sellitto.

Sachsová se ohlédla.

„Jen mě tak napadlo... Jelikož nevíme, kam se ten hajzl vypařil, nemám ti tam poslat zálohu?“

„Ne,“ odpověděla Sachsová a v duchu Sellittovi poděkovala za připomínku, že pohřešovaný pachatel byl naposledy spatřen v místnosti, kterou se právě chystá ohledat. Na což měl Lincoln Rhyme další „provozní“ aforismus: Ohledávej dobře, ale kryj si záda. Sachsová pleskla rukou do pažby pistole, aby si připomněla, v jaké poloze se přesně nachází – pro případ, že by potřebovala rychle střílet – u tykové kombinézy je totiž pouzdro zavěšeno nepatrně výše – a pokračovala v ohledávání.

„Hele, něco tu mám,“ oznámila Rhymovi o chvíli později. „Ve vestibulu, asi tři metry od oběti. Kus černé látky. Hedvábné. Teda, *vypadá* to jako hedvábí. Leží to na jednom dílu flétny patřící oběti, takže to musí být buďto její, anebo pachatelovo.“

Nic dalšího vstupní hala nenabídla, a tak se Sachsová přesunula přímo do koncertního sálu, přičemž její ruka stále bloudila kolem pažby glocka. Jakmile se přesvědčila, že se v sále skutečně nenachází absolutně žádný úkryt, do něhož se mohl pachatel uchýlit, ani žádné tajné dveře či východy, na okamžik se trochu

uvolnila. Když ovšem začala procházet rošt, pocítila rostoucí znepokojení.

Strašidelné...

„Rhyme, to je divné...“

„Neslyším tě, Sachsová.“

Amélie si uvědomila, že v rozrušení začala šeptat.

„Kolem židliček válejících se na podlaze jsou omotané motouzy. A taky něco, co vypadá jako zápalné šňůry. Cítím tu spálenou síru a dusičnany. Podle hlášení vypálil pachatel jednu ránu. Jenže tohle není zápach bezdýmného prachu. Je to něco jiného. Á, jasně... Je tu taková malá šedá třaskavá žabka. Možná že tohle byl ten výstřel, který zaslechli... Moment. Vidím tu ještě něco – pod jednou židlí. Malou zelenou obvodovou desku s připojeným reproduktorem.“

„Malou?“ zeptal se Rhyme sžíravě. „Decimetr je malý ve srovnání s akrem. Akr je malý ve srovnání se sto akry, Sachsová.“

„Promiň. Měří asi pět krát dvanáct centimetrů.“

„Takže ve srovnání s desetcentem je vlastně velká, že?“

Je mi to jasné, Rhyme, nemusíš to dál rozvádět, díky, odvětila Sachsová v duchu.

Vložila všechny důkazní položky do sáčků, odešla druhými – požárními – dveřmi ze sálu a pořídila elektrostatické i digitální snímky otisků bot, které tam našla. Nakonec odebrala kontrolní vzorky, aby je porovнала se stopovými důkazy nalezenými na těle oběti a v místech, kudy procházel pachatel. „Jsem hotová, Rhyme. Za půl hodinky budu u tebe.“

„A co ta propadla a tajné východy, o kterých všichni mluví?“

„Žádné nemůžu najít.“

„Dobrá, tak se vrať domů, Sachsová.“

Amélie zamířila do vestibulu a přenechala místo činu lidem z fotodokumentace a daktyloskopie. U dveří zastihla Francisco-

vichovou a Ausoniovou. „Našly jste toho správce?“ zeptala se. „Potřebuju se mu podívat na boty.“

Ausoniová zavrtěla hlavou. „Musel odvézt svou ženu do práce. Nechala jsem mu na údržbě vzkaz, aby nám zavolal.“

„Víte, policistko,“ pronesla vážně kolegyně pochůzkářky, „trochu jsme se o tom s Nancy bavily. Nechceme, aby to tomu hajzlovi prošlo. Takže jestli narazíte na něco, s čím bysme vám mohly pomoci, myslím jako během vyšetřování, dejte nám vědět.“

Sachsová přesně chápala, jak se teď policistky cítí. „Uvidím, co se dá dělat,“ ubezpečila je.

Sellittovi zapraskalo ve vysílačce a detektiv přijal hlášení. Chvilí poslouchal a pak řekl: „To jsou Laurel a Hardy. Skončili s výslechem svědků.“

Sachsová a Sellitto se s oběma detektivy setkali ve vestibulu: jeden byl vysoký, druhý malý, jeden s pihami, druhý s čistou pletí. Tito dva detektivové z „velkého baráku“ se specializovali na výslechy – na rozhovory se svědky bezprostředně po spáchání trestného činu.

„Mluvili jsme se sedmi lidmi, kteří tu dnes ráno byli.“

„Plus ten strážník.“

„Žádní učitelé...“

„...jenom studenti.“

Beddingovi se Saulem se rovněž říkalo dvojčata, protože i přes rozdílný vzhled byli oba velmi zdatní při dvoučlenném vyslýchání pachatelů a svědků. Pokud je člověk rozdělil, byly jejich zprávy matoucí, avšak když jste je opět spřáhli dohromady a pokládali je za jedinou osobu, rázem jim bylo mnohem lépe rozumět.

„Jejich informace však nevrhají na událost mnoho nového světla.“

„Už proto, že všichni začali třeštit.“

„Což ještě zhoršuje zdejší prostředí.“ Detektiv kývl na chomáče pavučin visících z tmavého mokvavého stropu.

„Žádný ze svědků neznal oběť příliš dobře. Když sem dnes ráno dorazila, zamířila do koncertního sálu s jednou přítelkyní. Neviděla...“

„Ta přítelkyně.“

„...uvnitř nikoho. Asi pět nebo deset minut se normálně bavily. Kolem osmé přítelkyně odešla.“

„Takže,“ podotkl Rhyme, který rozhovor poslouchal přes vysílačku, „na ni pachatel čekal v tom koncertním sálu.“

„Oběť,“ dodal menší z obou světlovlasých detektivů, „sem přijela z Ruska, z Gruzie...“

„Ne z Ruska, z Gruzie,“ upřesnil větší.

„...asi před dvěma měsíci. Byla docela samotářská.“

„Konzulát se právě snaží spojit s její rodinou.“

„Všichni ostatní studenti se dnes nacházeli v jiných cvičebnách a nikdo z nich neslyšel ani neviděl nikoho, koho neznal.“

„Manžel, přítel, přítelkyně?“ zeptala se Sachsová s ohledem na pravidlo číslo jedna při vyšetřování všech vražd: Pachatel oběť obvykle zná.

„Studenti o nikom nevědí.“

„Jak se pachatel vůbec do té budovy dostal?“ zeptal se Rhyme a Sachsová jeho otázku přetlumočila.

„Otevřený je jenom hlavní vchod,“ vysvětlil strážník. „Samozřejmě tu máme i požární východy. Ale ty se nedají otevřít zvenčí.“

„Takže by musel projít kolem vás, je to tak?“

„A podepsat se. A nechat se natočit na kameru.“

Sachsová zvedla hlavu. „Je tady bezpečnostní kamera, Rhyme, ale vypadá to, že objektiv už celé měsíce nikdo nečistil.“

Všichni se shromáždili za přepážkou ostrahy, strážník stiskl příslušné knoflíky a přehrál přítomným nahrávku. Bedding se

Saulem poznali sedm lidí. Shodli se však, že jedna osoba – hnědovlasý a vousatý starší muž v džínách a pytlovité bundě – mezi vyslýchanými nefiguroval.

„To je on,“ řekla Franciscovichová. „To je pachatel.“ Nancy Ausoniová horlivě přikývla.

Na rozmazané nahrávce se muž po příchodu skutečně zapsal do knihy návštěv. Strážník se přitom díval na knihu, ale nikoliv na samotného návštěvníka.

„Podíval jste se na něj vůbec?“ zeptala se Sachsová.

„Nevěnoval jsem mu pozornost,“ hájil se strážník. „Když se podepíšou, tak je prostě pustím dovnitř. Víc dělat nemusím. Takhle to mám v popisu práce. Mým hlavním úkolem je dohlédnout, aby nikdo nevynášel náš majetek *ven*.“

„Alespoň máme jeho podpis, Rhyme. A jméno. Určitě budou falešné, ale přinejmenším nám tu nechal vzorek rukopisu.“

„Do kterého řádku se podepsal?“ zeptala se Sachsová a uchočila prsty v gumových rukavicích knihu návštěv.

Vrátili nahrávku na začátek a zrychleně si ji přeřáli. Pachatel se do knihy podepsal jako čtvrtý v pořadí. Ve čtvrté kolonce však stálo ženské jméno.

„Přehrejte tu kazetu znovu,“ poručil Rhyme. „A spočítejte lidi, kteří se vám podepsali.“

Sachsová přetlumočila příkaz strážníkovi a všichni pak společně sledovali, jak se do knihy zapisuje celkem devět lidí – osm studentů včetně oběti, plus její vrah.

„Podepsalo se devět lidí, Rhyme. Ale na seznamu je jen osm jmen.“

„Jak je to možné?“ zeptal se Sellitto.

Na to Rhyme: „Zeptej se toho strážníka, jestli ví jistě, že se mu pachatel podepisoval. Třeba to jen předstíral.“ Sachsová položila jeho otázku bohorovnému strážníkovi.

„Ale jo, podepisoval se. Viděl jsem to. Nedívám se lidem vždycky do tváře, ale vždycky se ujistím, že se fakt podepsali.“

Víc dělat nemusím. Takhle to mám v popisu práce.

Sachsová zavrtěla hlavou a zaryla si nehet do lůžka palce.

„Dobrá, tak mi tu návštěvní knihu přivez spolu se vším ostatním a podíváme se na ni tady,“ řekl jí Rhyme.

V rohu místnosti postávala mladá Asiatka, objímala si tělo rukama, dívala se z nerovného okna a čekala na auto, které ji odveze pryč z tohoto příšerného dne. Nyní se otočila a všimla si Sachsově. „Slyšela jsem, jak se bavíte. Říkala jste... tedy, vyznělo to, jako že nevíte, jestli ten člověk opustil budovu po tom, co... prostě potom. Takže si myslíte, že je pořád tady?“

„Ne, nemyslím,“ odpověděla Sachsová. „Chtěla jsem jen říct, že si nejsme jistí, *jak* odtud unikl.“

„Ale pokud to nevíte, pak je přece možné, že by se *mohl* stále ukrývat někde tady. A čekat na další oběť. Zatímco vy nemáte tušení, kde může být.“

Sachsová jí věnovala uklidňující úsměv. „Dokud se nedostaneme k jádru všeho, co se tady stalo, bude tu hlídkovat hromada policistů. Nemusíte se bát.“

Přítom si však sama pomyslela, že dívka má absolutní pravdu: Ano, pachatel může být docela dobře tady a čekat na někoho dalšího.

Zatímco my nemáme tušení, kdo to je ani kde je.

4

A nyní si, ctěné publikum, uděláme krátkou přestávku.

Vychutnávejte si vzpomínku na Líného kata... a chvějte se očekáváním toho, co již brzy přijde.

Jen klid.

Naše příští číslo začne již za okamžik...

Muž kráčet po Broadwayi na Upper West Side. Když dorazil na roh jedné ulice, zastavil se, jako by na něco zapomněl, a vstoupil do stínu jakési budovy. Vytáhl zpoza opasku mobilní telefon a přiložil si ho k uchu. Během hovoru se čas od času usmál, jak to lidé při telefonování občas dělávají, a nenuceně se rozhlížel kolem sebe, což je rovněž obvyklá praxe mobilních telefonistů.

Ve skutečnosti však žádný hovor neměl. Ve skutečnosti hledal jakékoliv známky, že ho z hudební školy někdo sleduje.

Malerickovo současné vzezření se značně lišilo od vzhledu, který na sebe vzal před půl hodinou, když opouštěl hudební školu. Momentálně byl světlavý a hladce oholený a na sobě měl sportovní soupravu s atletickým rolákem. Kdyby si jej kolemjdoucí pořádně prohlédli, možná by na jeho fyziognomii odhalili několik zvláštností: nad rolákem mu vykukovala kož-

natá jizva táhnoucí se mu po celém krku a dva prsty jeho levé ruky – prsteníček a malíček – byly přirostlé k sobě.

Jenže nikdo si ho *neprohlížel*. Neboť všechna jeho gesta i výrazy působily přirozeně a – jak všichni iluzionisté dobře vědí – přirozené chování vás činí neviditelným.

Když se ujistil, že není sledován, vrátil se k obvyklé chůzi, odbočil za roh do příčné ulice a pokračoval po chodníku lemovaném stromy ke svému bytu. Přitom ho minulo jen pár běžců a dva nebo tři místní obyvatelé, kteří se vraceli s výtiskem *Time-sů* nebo taškami z lahůdkářství Zabar's a těšili se na zahálčivou hodinku s kávou a novinami, případně na neuspěchaný raně víkendový sex.

Malerick stoupal po schodech k bytu, který si před několika měsíci pronajal v této potměšilé a tiché budově, jež se velice lišila od jeho domu a dílny v poušti za Las Vegas. Zamířil do zadního křídla budovy, kde se jeho byt nacházel.

Jak jsem říkal, naše příští číslo začne již zanedlouho.

Prozatím, ctěné publikum, můžete klevetit o iluzi, kterou jste právě zhlédli, užívat si rozhovorů s lidmi kolem sebe a pokoušet se odhadnout, co bude na programu dále.

Naše druhé číslo prověří zcela odlišné schopnosti účinkujícího, ale ujišťuji vás, že bude přinejmenším stejně působivé jako Líný kat.

Tato slova a desítky dalších probíhaly Malerickovou myslí v nekonečné smyčce. *Ctěné publikum...* K tomuto imaginárnímu shromáždění hovořil neustále. (Někdy slyšel i jeho aplaus, výbuchy smíchu a příležitostně také hrůzyplné vzdechy.) Bílá záplava slov se širokou teatrální intonací, jakou užívali napomádovaní ředitelé cirkusů nebo iluzionisté z viktoriánské éry. Říkalo se tomu vyvolávání a byl to v podstatě monolog adresovaný publiku s cílem navázat s ním kontakt a poskytnout mu infor-

mace, které potřebuje znát pro správné docenění triku. A také je má odzbrojit či rozptýlit.

Po požáru přerušil Malerick většinu kontaktů s ostatními lidmi a pomalu je nahradil svým vybájeným „ctěným publikem“, které se stalo jeho stálým společníkem. Jeho bdělé myšlenky i sny postupně začalo plnit vyvolávání a někdy i sám Malerick cítil, že ho tento stav dohání k naprosté nepřítelosti. Současně mu však poskytoval nesmírnou útěchu, neboť věděl, že po tragédii před třemi lety nezůstal v životě úplně sám. Ctěné publikum bylo stále s ním.

Byt páchl lacinou fermeží a zvláštním masitým aromatem, které stoupalo z podlah a tapet. Obývací pokoj byl jen minimálně zařízený: levná pohovka a křesla, rozkládací jídelní stůl, momentálně prostřený pro jednoho člověka. Naopak v ostatních pokojích se těsnaly hromady iluzionistických pomůcek: rekvizity, žertovné předměty, provazy, kostýmy, formy na latex, paruky, role látek, šicí stroj, barvy, třaskavky, líčidla, obvodové desky, kabely, baterie, lesklý papír a vata, cívky se zápalnou šňůrou, nástroje pro zpracování dřeva... a stovky dalších položek.

Malerick si uvařil bylinkový čaj a posadil se za jídelní stůl. Pomalu usrkával slabý nápoj, jedl ovoce a tyčinku z ovesných vloček. Iluze je fyzické umění a každé číslo může být jen tak dobré, jako je tělo účinkujícího. Zdravá strava a cvičení jsou pro úspěch životně důležité.

Malerick byl ranním vystoupením potěšen. První účinkující zabil celkem snadno – s tetelivou radostí si v duchu přehrával, jak dívka ztuhla šokem, když se náhle objevil za ní a přehodil jí kolem krku provaz. Neměla ani tušení, že na ni půl hodiny čekal v rohu pod černým hedvábím. Překvapivý příchod policie – pravda, ten jím trochu otrásl. Ale stejně jako všichni dobří iluzionisté si i Malerick připravil únikovou cestu, kterou poté bezchybně využil.

Dojedl snídani, odnesl šálek do kuchyně, pečlivě ho umyl a postavil na odkapávač, aby oschl. Vše, co dělal, dělal velmi puntičkářsky – jeho učitel, nelítostný suchopárný iluzionista, mu vštípil dokonalou disciplínu.

Malerick nyní zamířil do většího ze zbývajících pokojů a pustil videokazetu, kterou pořídil na místě příštího jevištního výstupu. Viděl už nahrávku nejméně dvanáctkrát, a přestože ji znal prakticky nazpaměť, chystal se ji ještě jednou prostudovat. (Jeho učitel mu totiž vtloukal do hlavy – někdy doslova – také význam pravidla 100:1. Jednu minutu na pódiu musí člověk sto minut nacvičovat.)

Během sledování kazety si k sobě přitáhl sametem potažený jevištní stolec, a aniž se díval na ruce, začal procvičovat několik jednoduchých manévřů s kartami: falešné míchání, falešné sejmutí ze tří hromádek a pak i složitější kousky: zpětné přiložení, skluz a řízené rozdání. Nakonec provedl pár složitých karetních triků: „karetní duchy“ podle Stanleyho Palma, slavnou Maldovu „záhadu šesti karet“ a několik dalších specialit, zčásti z dílny proslulého karetního mistra a herce Rickyho Jaye, zčásti od Cardiniho.

Malerick prováděl také některé triky, které měl v počátcích kariéry v repertoáru Harry Houdini. Většina lidí pokládá Houdiniho za specialistu na úniky, avšak tento umělec byl ve skutečnosti univerzálním kouzelníkem, který provozoval nejen iluzionismus – zejména velkoformátové jevištní triky, při nichž nechával mizet asistentky nebo dokonce slony – ale i jevištní magii. Houdini měl na Malerickův život značný vliv. Když se Malerick jako dospívající chlapec začal věnovat kouzelnictví, osvojil si umělecké jméno „Mladý Houdini“. Koncovka „erick“ v jeho současném přízvisku představovala jednak připomínku jeho někdejšího života – života před požárem – a jednak byla poctou samotnému Houdinimu, který se narodil jako Ehrich

Weisz. Předpona „Mal“ (jak pro kouzelníka není těžké uhodnout) pak byla vzpomínkou na dalšího světoznámého umělce Maxe Breita, jenž vystupoval pod uměleckým jménem Malini. Malerick si ji však zvolil především z jiného důvodu: tato tři písmena tvořila latinský kořen slova „zlo“, čímž dobře vystihovala temnou podstatu jeho odnože iluzionismu.

Malerick si znovu prohlédl nahrávku, přeměřil úhly, všiml si oken a rozmístění potenciálních svědků a načrtl si vlastní postavení, jak to činí všichni dobří kouzelníci. Zatímco sledoval kazetu, karty v jeho prstech se skládaly dohromady v bleskurýchlých pohybech, při nichž syčely jako hadi. Králové, kluci, dámy, žolíci i všechny ostatní karty chvíli klouzaly po černém sametu a pak jako by se vzepřely gravitaci a vyskočily zpět do jeho silných rukou, kde zničehonic zmizely. Při sledování tohoto improvizovaného představení by diváci jen nevěřičně vrtěli hlavami v polovičním přesvědčení, že realita zde ustoupila mámení, neboť žádný člověk na světě by nedokázal provést to, čeho právě byli svědky.

Pravda však byla přesně opačná: karetní triky, které nyní Malerick nepřítomně prováděl na jemné černé látce, se rozhodně nedaly pokládat za zázrak. Jednalo se o pouhá pečlivě nazkoušená cvičení hbitosti a obratnosti, jež se plně řídila obyčejnými fyzikálními zákony.

Ach ano, ctěné publikum, to, co jste viděli a ještě uvidíte, je naprosto skutečné.

Stejně skutečné jako oheň spalující kůži.

Stejně skutečné jako provaz kolem bílého krku mladé dívky.

Stejně skutečné jako pomalý pohyb hodinových ručiček směrem k hrůze, kterou již brzy zakusí náš příští účinkující.

x x x

„Nazdárek.“

Kara se posadila vedle postele, v níž ležela její matka. Za oknem na pečlivě udržovaném dvorku viděla vysoký dub, jehož kmen byl obrostlý úponky břečťanu. Jeho tvar připomínal Kaře v posledních měsících pokaždé něco jiného. Dnes to však nebyl ani drak, ani hejno ptáků, ani voják. Byla to prostě jen chudokrevná rostlina, která ve městě bojuje o přežití.

„Tak co? Jak se cítíš, matko?“ zeptala se Kara.

Toto oslovení vzniklo během jedné z mnoha rodinných dovolených, tentokrát v Anglii. Kara tehdy dala celé rodině přezdívký – otec byl „Jeho královské Veličenstvo“, matka pak prostě „Královna matka“. Ona sama dostala přezdívký „Královské dítě“.

„Dobře, miláčku. A jak si život pohrává s tebou?“

„Líp než s některýma, hůř než s jinýma. Hele, líbí se ti?“ Kara zvedla ruku a ukázala matce krátké a rovnoměrně opilované nehty, které byly černější než klavírní lak.

„Jsou nádherné, miláčku. Ta růžová už mě trochu unavovala. Dneska ji vidíš skoro všude. Stala se úděsně konvenční.“

Kara se postavila a upravila prachový polštář pod matčinou hlavou. Znovu se posadila a napila se z velkého kelímku ze Starbucks; káva byla její jedinou drogou, ale o to silnější – a nákladnější – byla její závislost: dnes dopoledne už pila třetí kelímek.

Vlasy měla ostříhané na kluka. Momentálně měly kaštanově fialovou barvu, ale během Kařina života v New Yorku se na nich vystřídaly prakticky všechny odstíny barevného spektra. Někteří lidé označovali její sestřih za skřítkovský, což se jí protivilo – ona sama ho jednoduše chápala jako „pohodlný“. Umožňoval jí totiž odejít z domu pár minut po osprchování, což byla u člověka, který se do postele nedostane před třetí hodinou ranní a rozhodně se nedá pokládat za ranní ptáče, opravdová výhoda.

Dnes měla na sobě černé strečové kalhoty a boty na nízkém podpatku, přestože měřila jen o málo více než sto padesát centimetrů. Její tmavě fialová halenka postrádala rukávy a odhalovala její pevné a ostře prokreslené svaly. Kara kdysi studovala na univerzitě, kde měly umění a politika přednost před kultem těla, ale ihned po absolvování školy Sarah Lawrencové se zapsala do atletického klubu Gold's a dodnes pravidelně zvedala činky a běhala na tretražeru. U člověka, který již osm let žil v bohémské čtvrti Greenwich Village a jehož věk se motal těsně pod třicítkou, se dalo předpokládat tetování nebo alespoň skrytý kroužek či cvoček, avšak Kařina bělostná kůže stále zůstávala bez tetováže i bez piercingu.

„A teď se podrž, matko. Zítra mám vystoupení. S jednou takovou drobností od pana Balzaka. Však víš.“

„Vzpomínám si.“

„Jenže tentokrát to bude něco jiného. Tentokrát mě nechá vystoupit sólo. Budu předjezdec i hlavní číslo v jednom.“

„Vážně, miláčku?“

„Fakt že jo.“

Za dveřmi prošel pan Geldter. „Dobrý den.“

Kara na něj kývla. Vzpomínala si, že když matka nastoupila do Stuyvesant Manor, jednoho z nejluxusnějších penzionátů ve městě, vyvolal její vztah s tímto vdovcem docela silné pozdvižení.

„Myslí si, že spolu žijem na hromádce,“ svěřila se tehdy matka šepem Kaře.

„A žijete?“ zeptala se Kara a pomyslela si, že už je možná načase, aby matka po pěti letech vdovství konečně navázala vztah s mužem.

„Samozřejmě že ne!“ zasyčela starší žena v návalu nefalšované zlosti. „Jak to vůbec může někoho napadnout?“ (Tento incident ji dokonale vystihoval: jistá dávka lechtivosti byla v pořádku, ale

zároveň u ní existovala dělicí čára – vytyčená naprosto svévolně – za níž se již člověk stával Nepřítelem, i kdyby to byl matčin vlastní příbuzný.)

Kara se nyní vzrušeně předklonila a pokračovala v zaníceném líčení svých plánů na zítřek. Během řeči bedlivě matku pozorovala: její pleť, na pětasedmdesátiletou ženu podivně hladkou a zdravě růžovou jako u nemluvněte, její z velké části šedivé vlasy, v nichž se přesto dodnes vinula spousta vzdorovitě černých pramenů. Místní kosmetička jí vlasy upravila do stylového drdolu. „Budu tam mít nějaké kámoše, mami, a bylo by skvělé, kdybys mohla přijít taky.“

„Pokusím se.“

Kara, která nyní seděla na samém okraji křesla, si zničehonic uvědomila, že má zaťaté pěsti, celé její tělo se proměnilo v jeden napjatý uzlík a z jejího dechu se stalo mělké sykové hekání.

Pokusím se...

Zavřela oči, které se jí plnily velkými slzami. Zatraceně!

Pokusím se...

Ne, ne, ne, to je úplně špatně, pomyslela si vztekle. Její matka by neřekla: „Pokusím se.“ Tahle replika k ní nesedí. Mohla by znít: „Budu tam, miláčku. V první řadě.“ Anebo mrazivě: „No, zítra *nemůžu*. Mělas mi dát vědět dřív.“

Ať už byla matka jakákoliv, žádné „pokusím se“ u ní nikdy neexistovalo. Buď za někým stála do roztrhání těla, anebo mu dávala parádně co proto.

Jenže teď už to neplatilo – jako by pomalu přestávala být živou bytostí. Nanejvýš se dala označit za dítě, které spí s otevřenýma očima.

Konverzace, kterou Kara právě s matkou vedla, se totiž odehrávala pouze v dívčině optimistické představivosti. Tedy, Kařina role byla skutečná. Avšak matčiny odpovědi – od *Dobře*,

miláčku. A jak si život pohrává s tebou? až po závadné Pokusím se – si Kara vybájila sama.

Ne, její matka dnes nepromluvila jediné slovo. Stejně jako během včerejší návštěvy. Nebo té předchozí. Pouze ležela vedle břechtanem obrostlého okna v jakémsi bdělém kómatu. Někdy byla taková. Jindy se sice probouzela do plného vědomí, ale v takových případech blábolila děsivé nesmysly, které jen dokládaly úspěch neviditelné armády pohybující se neúnavně v jejím mozku a spalující její vzpomínky i schopnost úsudku.

Její tragédie nicméně obsahovala další, ještě zhoubnější aspekt. Jednou za velmi dlouhou dobu totiž matka zažívala křehké okamžiky jasného vědomí, které – přestože byly krátké – dokonale negovaly její zoufalou situaci. A tak právě ve chvílích, kdy se Kara smířovala s nejhorším – že matka již nikdy nebude taková, jakou ji odjakživa znala – se tato žena paradoxně navracela do časů před krvácením do mozku. Kařiny obranné mechanismy v takových chvílích mizely, podobně jako zneužitá žena odpouští tyranskému manželovi i při nejjemnějším náznaku kajícínosti.

Lékaři samozřejmě tvrdili, že matčin stav je prakticky beznadějný. Jenže lékaři neseděli u jejího lůžka, když se matka před několika měsíci probrala a zčistajasna se otočila ke Kaře. „Nazdárek, miláčku. Snědla jsem to cukroví, které jsi mi včera přinesla. Dalas do něj více oříšků, přesně jak to mám ráda. Na kalorie kašlem.“ Holčičí úsměv. „Ó, já jsem tak ráda, že jsi tady. Chtěla jsem ti vylíčit, co paní Brandonová včera v noci vyváděla s dálkovým ovladačem.“

Kara tehdy užasle zamžourala. Zatraceně, vždyť ona včera *skutečně* přinesla matce oříškové cukroví a *skutečně* do něj dala více oříšků. A ta potrhlá paní Brandonová ze čtvrtého patra se včera *skutečně* zmocnila dálkového ovladače a díky odrazu signálu od oken svého pokoje do společenské místnosti půl hodiny

obtěžovala ostatní pacienty neustálým přepínáním kanálů a zesilováním zvuku jako nějaký poltergeist.

Tak! Byl snad zapotřebí lepší důkaz, že v té zchátralé tělesné schránce stále zůstává Kařina energická matka, její *skutečná* matka, a dokonce z ní může čas od času uniknout?

Jenže druhý den žena na Karu jen podezíravě civěla a vyptávala se, proč je tady a co si přeje. Jestli prý přišla kvůli účtu za elektřinu ve výši dvaadvaceti dolarů a patnácti centů, tak ona už ho zaplatila a může to dokázat, protože si nechala ústřížek. Epizoda s oříškovým cukrovím a dálkovým ovladačem bohužel neměla další pokračování.

Kara se nyní dotkla jejího ramene, teplého, hladkého a dětsky růžového, a pocítila to, co během svých každodenních návštěv cítila vždy: neměnný trojlístek přání, aby matka zemřela milosrdnou smrtí, aby se navrátila do původního života a aby se ona sama dokázala vymanit z příšerného břemene v podobě těchto dvou navzájem neslučitelných přání.

Pohled na hodinky. Jako vždycky přijdu pozdě do práce. Pan Balzac *nebude* mít radost. V sobotu měli vždy nejvíce napilno. Kara dopila kávu, odhodila kelímek a vyšla na chodbu.

Rozložitá černoška v bílé uniformě zvedla ruku na pozdrav. „Karo! Jak dlouhou už tu jsi?“ Široký obličej se rozzářil stejně širokým úsměvem.

„Dvacet minut.“

„Byla bych se tam za vámi zastavila,“ řekla Jaynene. „Je ještě vzhůru?“

„Ne. Byla v kómatu, už když jsem přišla.“

„Ó, to mě mrzí.“

„Promluvila někdy?“ zeptala se Kara.

„Jo. Ale jen pár drobností. Nedokázala jsem posoudit, jestli nás vnímá, nebo ne. Ale měla jsem dojem, že ano... Dneska je nádherný den, hm? Jestli se máma probudí, vezmeme ji se

Sephií na vycházku po areálu. Má to ráda. Vždycky se jí pak uleví.“

„Už musím do práce,“ řekla Kara sestře. „Hele, zítra mám vystoupení. V prodejně. Vzpomínáš si, kde to je?“

„Jasně. V kolik hodin?“

„Ve čtyři. Tak se tam zastav.“

„Zítra mám kratší službu. Budu tam. A pak si dáme pár těch vašich broskvových margarit. Jako posledně.“

„To by šlo,“ odpověděla Kara. „Hele, a vezmi s sebou i Peta.“

Jaynene se zamračila. „Totiž, neber si to osobně, ale jestli chceš, aby tě ten člověk v neděli viděl, musíš být součástí přestávkového programu při zápase Knicks nebo Lakers a musí to přenášet kabelovka.“

„To bych taky docela ráda,“ prohlásila Kara.